

2 FriBU-landsmøtet betød
mye for lokalmenigheten

5 Ann-Christin Østerberg er
ny skribent i Budbæreren

6 Nyttårsintervjuet om å leve
mer enn å mene

(Foto: John Christian Fjellestad)

Generasjonene sammen

Hamar og Fredrikstad Frikirker lever menighetslivet i flergenerasjonsmenigheter og trives med det. I Frikirkens og FriBUs vedtatte målplaner er det fokus på «Jesus til nye generasjoner» og mål om at generasjonene skal lede sammen. Disse to menighetene kan gi nyttige råd og inspirasjon til nettopp dette.

Side 10-13

Over 142 000 til julegaveaksjon

Frikirkens julegaveaksjon som startet i fjor høst, samler inn penger til Sat7. Så langt er det samlet inn mer enn 142 000 kroner til aksjonen. Sat7 er en kristen satellitt TV-kanal som når ut til store deler av Sentral-Asia, Midtøsten og Nord-Afrika på ulike språk og med ulike målgrupper. I disse områdene er det få kristne og få arbeidere,

men «alle» ser på TV. Frikirken støtter kanalen på et bestemt språk. I landet der målgruppen hovedsakelig bor, er dette den første og eneste kristne kanalen som har lov til å sende på den statlige satellitten. Denne satellitten har 50 millioner seere, samt seere i Europa og i nabolandene. Kanalen sender programmer med fokus

på barn, ungdom og kvinner, og programmer som underviser de lokale troende. - Det er fantastisk at så mange misjonsvenner responderer så godt på mulighetene vi gir dem til å støtte dette viktige arbeidet, sier misjonsleder Terje Bjørkås.

«Show it» kan kjøpes på nett

Show-it er et familiegudstjeneste-konsept som i mange år har gjort stor suksess, blant annet på sommerfestivalen Visjon. Der møter barn og voksne blant andre karakteren Baker B-Rød, og en rekke andre figurer som bruker mye humor som virkemiddel. Hensikten med konseptet er å samle foreldre og barn til felles undervisning om viktige og aktuelle temaer. Samlingene er lagt opp på barnas premisser ved bruk av film, drama, dans og sang. I tillegg til familiegudstjenesten er det utarbeidet et opplegg for familiegrupper. - Når menighetene kjøper show-it pakka som er basert på filmopptak fra Visjon, får de også familiegruppepakka, som inneholder materiell til fem samlinger. Samlingene starter med lek rundt bordet, før man spiser middag og ser film sammen. Så følger det noen spørsmål med utgangspunkt i bibelhistoriene som ble presentert i filmen, samt en konkret utfordring til neste samling, som å be for noen for eksempel. Samlingene kan også deles opp i rene film/spørsmålssamlinger, sier Grethe Bjørnstad Ravneng fra FriBU, som har utarbeidet opplegget for familier. - Vi håper at dette kan være med og styrke linken mellom hjem og menighet, så nå er det opp til menighetene og familiene hvordan de ønsker å bruke dette, sier Ravneng. Familie-samlingene kan altså kjøpes separat, av alle som er interessert, gjennom nettsiden simplearn.no. Ta kontakt med Eli Taunton i FriBU for nærmere opplysninger.

Liten menig

Jakob Fredrik Østhassel, student, og Shafron Sureshkumar, ungdomsskoleelev, representerte Oslo Søndre Frikirke under FriBUs landsmøte. - Veldig inspirerende å få ha landsmøtet i våre lokaler og dette betyr mye for våre unge i menigheten, sier Tonje Eklund.

Oslo søndre Frikirke var utmerket vertskap for landsmøtet, og representanter for menigheten la til rette for mat og alt gjestene måtte trenge under arrangementet. Menigheten ligger på toppen av et kjøpesenter, Mortensrud syd. Mange folkegrupper bor i området og menigheten har en klar visjon om å nå ut i nabolaget.

Dette var et løft for menigheten, å arrangere og være med på landsmøtet, sier menighetsarbeider i Oslo Søndre Frikirke, Tonje Eklund, som var hovedorganisator og ledet gjengen som virkelig brukte gjestfrihetens nådegave under helga.

- Vi har en ny spire til barne- og ungdomsarbeid i vår menighet. Og det var viktig for meg å ha en internasjonal gjeng med meg til å delta på landsmøtet. Vi har hele seks stykker som fikk med seg inspirasjon, og noen av dem var delegater, sier hun.

Jakob er opprinnelig fra Lyngdal og valgte strategisk å engasjere seg i en liten menighet med en misjonsmark rett utenfor utgangsdøra. Han har vært i en deltidsstilling i menigheten, og har et hjerte for menneskene i dette området av Oslo. - Vi har et fantastisk lokale på toppen av kjøpesenteret hvor folk er. Ungdom kommer innom. De henger og slenger i nabolaget uansett. Det er mye diabetes blant innvandrerungdom i dette nabolaget.

Tekst og foto **ANNE-KRISTINE WIECEK**

Visjon 2018 begynner å ta form

- Tema for årets Visjonsfestival er «Det skinner gjennom», og vi kommer til å ha fokus på tros-historier den gang og nå, sier hovedpastor i Herøy Frikirke Erhard Hermansen, som sitter i festivalkomiteen for Visjon. Ifølge Hermansen er følgende talere klare til å innta Stavernhallen i juli: Øystein og Gina Gjerme, Martha fra Midt-

østen, Kjetil Gilberg, Britt Solveig Spilde, Thore Søvik, Anne Mari S. Topland og Rune Tobiassen. - I tillegg er det klart at det blir konsert med søsterduoen Garness i Tunet, som sist gjestet festivalen i 2011. Dessuten blir det en skikkelig reggae-konsert med Harald Eikeland o/ co på samme sted. Tunet blir også i år det naturlige

samlingspunktet under festivalen, og flere konserter blir annonsert ut over våren, sier Hermansen. Frik Festivalen ble en stor suksess i fjor, og håper på minst like mange glade deltakere i år.

het

fikk inspirasjon på FriBU-landsmøtet

TOPP Jakob Fredrik Østhassel, opprinnelig fra Lyngdal og Shafron Sureshkumar var veldig glad for å kunne representere Oslo Søndre Frikirke under landsmøtet i FriBU.

ENGASJEMENT Anna Lindbak Hørte fra Oslo Storbymenighet var en av mange som tok ordet i landsmøtet under samtalen om målplanen. Hun poengterte viktigheten av å fokusere på mennesker med annen etnisk opprinnelse som er i våre menigheter og i våre nabolag. Hun ønsket at dette skulle komme sterkere fram ikke bare i Frikirken, men også i FriBUs målplan.

FriBU-STYRET: Fra venstre Henrikke Willard, Jorann Kamperhaug, Erland Erlandsen Strømme, Celina-Therese Mørch Honningsvåg, Tomas Sigerstad og Øyvind Tonheim. (Ikke alle i styret var tilstede da bildet ble tatt)

De spiser kebab og godteri. Vi ønsker å møte et behov. Vi tenker på å bruke en flerbrukshall og kanskje starte et KRIK-lag, med idrett og kristentro i fokus.

- Vi har superalfakurs på lørdager mellom 10-12 og der kommer det flere, forteller Sharfron, som har vokst opp i menigheten. Familien har kommet til for flere år siden og hun er en av ungdommene menighetsarbeider Tonje har å spille på.

- Det er stort sett seks unge som kommer på Superalfa. Jeg synes det er ganske bra på lørdag formiddag, sier Sharfron.

- Det er spennende å se hvor bra lokalene i Oslo Søndre fungerer til å arrangere noe slikt for nærmere 90 mennesker. Det var veldig vik-

tig for ungdommene å oppleve å være en større del av Frikirken som kirkesamfunn. Flere av dem er vokst opp i Frikirken et annet sted og har flytta til oss, men det var første gang de var med på et slikt landsdekkende arrangement. Det var flott. Det gir eierskap å gjøre noe slikt sammen fra en lokalmenighet, sier Tonje Eklund.

FriBUs målplan ble diskutert i møtet (se faktaboks) og ble enstemmig vedtatt.

Nytt landsstyre i FriBU ble valgt. Leder: Øyvind Tonheim, nestleder: Henrikke Willard, medlemmer: Erland Erlandsen Strømme, Andrea Stormo, Henrik Andersen, Celina-Therese Mørch Honningsvåg og Thomas Sigerstad. Vara: 1. Jorann Kamperhaug,

2. Sveinung Løvåsen

Etter at selve landsmøtet var over, var det både lek og ulike møter til inspirasjon for delegatene.

Det var ulike speedlearning-seminar som varte ti minutter. De gikk fire ganger, slik at man kunne få med seg fire av disse temaene:

- Lederutrustning – å lete etter gullet i andre og få flere ledere
- Unge voksne-arbeid – hvor starter man?
- Hva er Awana, og kan det passe i vår menighet?
- Hvordan bygge bro mellom hjem og kirke?
- Viktigheten av samtalegrupper i between- og teensarbeid – en praktisk innføring
- Misjon – hvordan engasjere barn og unge?

FriBUs Målplan mot 2020

- Alle aktiviteter for barn og unge i menigheten er tilrettelagt på en slik måte at det er enkelt å ta med seg venner som ikke tror.
- 50 av menighetene våre oppleves som en ressurs for barnefamilier og hjelper dem til å leve ut troen i hjemmet.
- Flere menigheter starter familieggrupper.
- Alt av barne- og ungdomsopplegg har en direkte kommunikasjon med foreldre/hjemmet.
- Minst 30 av menighetene tilbyr foreldrekurs og/eller samlivskurs.
- Flere menigheter tilrettelegger for familieteamturer.
- Det er alltid tilgjengelige inn-samlingsprosjekter for misjonslandene og fast givertjeneste.
- Awana konseptet gjøres tilgjengelig som en ressurs for menighetene.
- 15 nye menigheter har fått en hensiktsmessig aldersinndelt søndagsskole.
- Det blir startet flere smågrupper for tweens ledet av foreldre.
- Det er startet 10 nye tweensarbeid.
- Vi har startet 10 nye ungdomsarbeid.
- 20 nye ungdomsarbeid har gjennom Frik xPand fått et revitalisert fokus.
- Vi vil doble antall engasjerte ledere i barne-, ungdoms- og studentarbeidet.
- Det er utarbeidet og implementert en ledertreningsrute for aldersgruppen 10-26 år som er tilgjengelig for alle menigheter.
- Alle ledere har en mentor.
- Flere unge voksne får mandat til å ta ledelse nasjonalt og i frikirkens fellesarbeid.
- Det er 7 store (50 pers +) studentarbeid i byer med universitet og høyskole, som stadig ser nye mennesker komme til tro.
- Vi har 20 små ungevoksnearbeid rundt om i menighetene.
- Menigheter har etablert 20 kollektiv i storbyene der de har fokus på tjeneste og ansvarliggjøring av hverandres trosliv.

ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
anne-kristine.wiecek@frikirken.no

Kom hjem

Bring him home», fra Les Miserable framført på fellesgudstjeneste mellom Frikirken og de andre menighetene i nærområdet der jeg bor. En mektig sang og fremføring. Gud talte til meg gjennom artisten Roy K. fra Moss sin tolkning av «Bring him home».

Det ble så klart for meg: Det er dette det dreier seg om. Gud vår Far lengter etter sine barn. Og han vil at vi skal bringe dem hjem til ham. Det er så mange som er på leit i feil rom og ytterkantene av samfunnet. Dypest sett lengter de etter å falle til ro på et fang. Gud har lagt ned i dem en lengsel etter ham selv, men de vet ikke adressen. La oss vise dem veien til Faderen. Er terskelen høy og døra smal, er ikke nødvendigvis svaret å vise dem veien inn på bedehuset eller til kirka vår. Men å vise dem at Jesus vil gjestte dem i deres eget hjem. Sakkeus ble overrasket, kanskje blir din venn også overrasket. I deres eget hjem, i deres egen kropp, er sporet etter Gud. «Han er jo ikke langt borte fra en eneste en av oss. For det er i ham vi lever, beveger oss og er til» (Apg. 17). La folk få komme til seg selv, som den bortkomne sønn gjorde det.

(At målet for meg og de fleste lesere, er at de etter hvert skal bli lagt til menigheten, må få stå i en parentes i første omgang. Først skal mennesket få komme hjem.)

Jeg opplever at vi har vært for opptatt av denne parentesen, at de skal komme til oss... Men det viktigste er at de komme hjem. Og at vi kommer hjem. Jeg tror Gud kaller flere enn Synodeformannen og nestformannen (referanse til nyttårsintervjuet side 6-9) til å komme hjem. De snakker radikalt om å se på hjemmet som den viktigste kirken. Vi løper rundt og vet til slutt ikke hvorfor vi gjør det vi gjør. Mens svaret er så altfor enkelt: Å holde måltid i ditt hjem. Dele mat for kropp og sjel og ånd. Dele brød og vin. Der i ditt hjem, i din hverdag, vil Gud møte deg og kanskje naboen din.

BUDBÆREREN 1983

I et jubileumsår

Så er da også Budbæreren blitt 100 år, og det i en tid som byr på mange utfordringer for det skrevne ord (...). Men om det i ytre form kan være stor forskjell på

Budbæreren før og nå, så har vi fortsatt de samme motto for vårt arbeid: «Sandheden tro i Kjærlighed» og «Se, jeg kommer snart». Frikirkens organ ønsker fortsatt å være en budbærer om Guds store verk til frelse for en fortapt menneskeslekt, og at Herren Jesus snart kommer for å holde dom. Vi vil også være et bindeledd mellom Frikirkens menigheter – sannheten tro – på en slik måte at kjærlighet og samhörighet blir styrket. Og vi vil gi informasjon om hva som skjer på misjonsfeltene og i kirke- og samfunnsliv for øvrig. Det er vårt håp og vår bønn at Budbæreren fortsatt kan fylle sin oppgave i Frikirken og i vårt folk. Intet ville glede oss mer enn om våre lesere inkluderte Budbæreren i sine bønner i dette jubileumsår for Frikirkens hovedorgan. Og ingen av våre lesere skal få anledning til å glemme at Budbæreren er 100 år i 1983!

Jon Magne Lund, Bb nr 01

JOHN ARNE GLADSØ
JAG@NTEBB.NO

«Gjespfrie» gudstjenester

Som frikirke er uttrykksformen veldig forskjellige rundt om i landet, og mange av oss er opptatte av å skape en gudstjeneste som skal være så inspirerende som mulig for flest mulig.

Hva om vi får en gjest innom dørene...? Hva betyr det å ha «gjestfrie» gudstjenester? De av oss som liker å leke med ord, forvandlet dette temaet til «gjespfrie» gudstjenester. Kanskje er det synonymt? Hva er en gjestfri og gjespfri gudstjeneste? Hvordan oppleves det når det er gjespfritt?

Må vi endre formen? Må vi justere språket? Må vi droppe noe som er kjent for oss kirkegjengere og innføre noe nytt?

Jeg tror ikke det er mye som skal til. En bevissthet om hvem menigheten er til for, holder lenge.

Jeg er så heldig at jeg får reise rundt som tilsynsmann og møte mange menigheter og mange flott mennesker, og jeg ser mye gjestfrihet!

Jeg er så takknemlig for de blant oss som har fått som nådegave å være gjestfrie. Jeg kjenner meg virkelig hjemme når jeg møter disse som elsker å møte nye, hilse på, hjelpe til og tjene. Noen menigheter har «gjesteprogram», «newcomers corner» og andre metoder for å møte nye og samtidig ta godt vare på de som er gudstjenestevante. Man er med andre ord bevisste på å være gjestfrie.

Har du forsøkt å ta på deg «gjestebriller» og forestilt deg hvordan det er å være gjest hos dere? Hva syns du fungerer godt? Hvor ville du gjort endringer?

Jeg har tro på at begeistringen for å være sammen på søndagene

er noe av det som hjelper oss til å bli oppfattet som gjestfrie. Da må man spørre seg; hva gjør oss begeistret?

Trauste nordmenn som går til gudstjeneste er vel ikke det mest kjente bildet på begeistrede folk...? «Så gjør vi så, når til kirke vi går....»

En feiring skaper ofte begeistring, og når vi er sammen for å feire gudstjeneste bør det skape begeistring...

Kanskje vil denne begeistringen du opplever på søndag holde til langt ut i uka slik at det blir lettere å invitere med en gjest til kirka neste gudstjeneste?

Hebr 10, 25: «La oss ikke holde oss borte når menigheten vår samles, som noen har for vane. La oss heller oppmuntre hverandre, og det så mye mer som dere ser at dagen nærmer seg.»

Søndag er kirkedag, om du ikke er tilstede, så blir du savnet. Du er en viktig medspiller i gudstjenesten, du er en viktig medarbeider for å skape gjestfrihet

Vær med på feiringen hver gang det er mulig. Du kan gå glipp av noe om du uteblir! Vær med å feire og skape begeistring på Jesu oppstandelsesdag, for begeistring smitter!

Da blir gudstjenesten både gjestfrie og gjespfrie.

Leith Anderson, en fremtredende kristen leder uttaler;

«Fremmede kommer inn i kirken og registrerer at det er noe spesielt med atmosfæren: «Hva er det?» Guds nærvær kaller vi det kanskje...»

Guds nærvær, det er gjespfritt og gjespfritt det!

Organ for Den Evangelisk
Lutherske Frikirke
ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK

Fast medarbeider fra
kommunikasjonsteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbaeren@frikirken.no

Bladet utkommer med 10 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Nr 1 Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Budbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Budbæreren trykkes på miljøepapir
Tilsluttet Fagpressen

Sjakkmeisteren!

ANN-CHRISTIN ØSTERBERG

"Det var litt av et sjakktrekk!" sier vi når noe viser seg å være en suksess.

Vi har alle et felt. Et definert område og en startposisjon. En plass. Vi er også satt i en større sammenheng. Mange trives på sitt gitte felt, av en grunn. Den er gitt deg. Men i det brikkene settes i spill, endres bilde. Noen brikker kommer opp på siden, og andre flyttes framover. Spillbilde forandrer seg kontinuerlig og nye situasjoner oppstår. Brikkene beveges på.

Blir vi fortsatt med? Lar vi oss bevege videre?

Søster Sofie O.P beskriver denne kampen. Hun sier at det er akkurat når det begynner å bli alvor, akkurat når Anden begynner å dra, at det er det lett å tvile. Det er da "mange vender tilbake til" oksene og åkerlappene". Til det trygge og velkjente". Åkerlappen jeg klamrer meg fast til, kan stort sett være hva som helst, dersom jeg bruker den som unnskyldning for ikke å ta steget ut i det ukjente." (Pilgrim i 2005, og oversatt til norsk i Strek 2012). Gud kommer til vår "åkerlapp", til vår definerte sorte eller hvite rute, vår firkantede grense, og skyver oss målbevisst ut i feltet, i spill! Troen gir ingen garantier, ingen sikre utganger og forventende resultater vi kan estimere

på forhånd. Her beveger vi oss i troen på at Han vet neste trekk og hvordan det går til slutt.

For rundt to år siden startet vi en ny kirke! Det var overraskende og nytt for alle vi som var involvert. Det kjentes ut som vi var brikker i et spill, som om Gud spilte sjakk og flyttet oss rundt på brettet for at vi skulle møte de og de menneskene, og være på de og de stedene. Utrolig merkelig opplevelse. Et av sjakktrekkene var at vi møtte mennesker i Frikirken. De og dere åpent noen dører, og vi kunne få gå inn!

Jeg tror Gud er som en sjakkmeister og spiller med hele sitt folk i dag! Vi blir flyttet på, to steg fram og ett til siden, på skrått. Noen ganger skjønner vi ikke helt hva som skjer. Har ikke hele bildet eller oversikten over hva som kommer femten, tjue trekk lenger fram. Men det har Gud!

Gud er Gud. Likevel spør han om noen vil si ja til å være hans munn, hans armer og bein. Han trenger en kropp han kan spille på og bevege seg gjennom. Vi som tror, alle de forskjellige kirkesamfunn og menigheter, er hans kirke i denne verden. Skal vi se forandring og endring, skjer det gjennom at vi mennesker sier ja til å gjøre det Gud hvisker til oss. Så skal han gjøre resten.

For noen somrer siden leste jeg noe i Vårtland som vekket noe i meg. Jeg visste ikke da, at det for oss, den høsten fikk et uttrykk i starten på en ny kirke.

Geir Otto Holmås (teolog og forfatter) skrev:

"Vi kan ikke lenger følge opptrakkede spor. Det er en nød i vår tid som går så dypt at vi ikke lenger kan lene oss tilbake i tilfredshet med de gamle løsningene, hvis vi har mot nok til å erkjenne at de ikke fungerer lenger. Jeg er såpass realist at jeg har ingen illusjoner om at majoriteten med ak-sjer i saken vil være enig med meg eller at det vil bli store systemendringer med det første. Jeg har likevel et håp og en bønn: at uansett hvilken arena en måtte befinne seg

på, må de som kjenner nøden, og er i posisjon til å handle, i tiden fremover gå sammen for med Guds hjelp å bryte opp å søke nye veier, så mange flere i vårt land kan få erfare at evangeliet er Guds kraft til frelse!"

Om et steg, et trekk, ikke gir deg den klare, fulle oversikten i dag, så gå på det han sier likevel. Stol på han, for han vet hva som skjer lengere framme! Jeg er spent på hvilke trekk Gud gjør i 2018!

Om et steg ikke gir deg oversikten i dag, så gå på det han sier likevel

Hovedsaken

I møte med ulike tankesett, tradisjoner og forestillinger, gjelder det å holde fast på Jesus, om så det andre må vike (...) Fortsatt lever kristne i et miljø som både former og påvirker troen deres (...) Evangeliet om Jesus Kristus, den tro som kristne har tatt imot, vil alltid være utsatt for fordreininger av alle salg som drar den vekk fra dens sentrale fokus. Denne problemstillingen kan dukke opp i ulike former og utgaver. Aktuelle saker kan utvikle seg til å få så stor plass at de skygger for det som er selve hovedsaken.

Hans Jørgen Nilsen i Vårt Land

Trosforsvar

Vi tror at ved å være sammen med Gud og studere hans ord, vil vi bli inspirert av Ordet og Anden, og dermed rustet til å bedømme og å gjøre motstand mot sekulært tankegods, og gjøre oss i stand til å uttrykke troens sanne innhold. I 2018 er det viktig å kunne gjøre rede for at Bibelen slår fast at skapelsen vitner om at det finnes en Gud. Det innebærer at gudsbevisene finnes innebygd i selve naturen. Kristen tro kan også dokumenteres historisk. Jesu oppstandelse har faktisk skjedd og er en historisk hendelse som kan undersøkes ut i fra historiske kriterier.

Anne Gustavsen i Korsets Seier

Fremskritt

Paulus oppmuntrer og formaner fordi det går an å leve våre liv i denne verden slik at det gleder og ærer Gud. Leve hellig. Om nødvendig annerledes enn omgivelsene (...) For det handler om praksis, om å leve (...) Gjør fremskritt i hellighet og kjærlighet! Hvordan hører jeg ordene, når de taler til meg? Hører jeg den nådefulle venn og frelser som aldri vil gi meg opp? Som sier at han kommer og bor i meg når jeg søker ham i Bibelen, fellesskapet, nattverden og bønne. Han gjør det umulige mulig: Å leve til glede for Gud.

Tove Rustan Skaar i Agenda 3:16

Tomas Sjødin kommer på Frikirkens arbeidermøte i Stavern

Arbeidermøtet for Frikirkens ansatte finner sted ved Stavern folkehøyskole fra mandag 4. til torsdag 7. juni.

Tema blir «Troens fotavtrykk». Hvordan setter troen spor i oss, i mennesker vi møter og samfunnet vi lever i?

Den svenske pastoren og forfatteren Tomas Sjødin blir med på møtet, og det blir seminarer

med ulike spor. - Synodestyret er for øvrig i ferd med å utarbeide en plan for medarbeidersamlinger, etterutdanning og kompetanseheving, og teologisk refleksjon rundt vår lutherske arv og lære.

I arbeidet med teologi vil vi bruke teologisk fagråd, møter for pastorer og eldste, og synoderådet aktivt, for å få en bred og god forankring.

Leve mer mene mindre

De to øverste lederne i Frikirken vil LEVE kristenlivet, mer enn å mene de riktige tingene om andres måte å leve på. Likevel har de sagt seg villig til å dele sine tanker om livet i hjem og kirke, i begynnelsen av 2018.

Tekst **ANNE-KRISTINE WIECEK**

Jarle Skullerud og Anne Mari Schiager Topland. Synodeformann og nestformann. De har sagt seg villig. Disse to har sagt seg villig til å tjene og lede kirkesamfunnet. De har drømmer og håp for egne liv i hjem og kirke. De har drømmer og håp for det vi har SAMMEN, og det oppdraget vi har sammen. Og de har sagt seg villig til å snakke om alt dette, like før midnatt i slutten av en uke med tilsynsmannsmøte, misjon – og menighetsplantingsseminar og synodestyremøte. De har mye i hodet etter uka, men vil gjerne inspirere og dele det de har på hjertet...

-Et klassisk nyttårsintervju inneholder visjoner for det nye året. Hva er «nyttårsforsettene» til de to øverste lederne i Frikirken?

- Jeg var syk i jula og skulle forberede meg til gudstjeneste 1. nyttårsdag, med tema om Jesus. Jeg har ikke vanligvis nyttårsforsett, men i år ble det klart mens jeg hvilte: Jeg har et ønske for 2018. Jeg ønsker rett og slett å bli bedre kjent med Jesus i 2018, sier

Jarle Skullerud.

- Kanskje ikke et nyttårsforsett, men jeg har noe jeg vil fortsette med... Vi fem i familien spurte hverandre; Hva vil vi fortsette med i det nye året? Jeg vil fortsette med å ha god tid med familien rundt måtidene. Jeg vil fortsette med å ha fast tid med Jesus. Det har hjulpet meg gjennom hele livet, både i gode og dårlige tider. Dette ønsker jeg for kirkesamfunnet også: Gjøre det enkelt, prioritere ærlige og nære samtaler. At vi tar oss tid til å være alene med Jesus og at vi søker han sammen, sier Anne Mari Schiager Topland, som til daglig er pastor i Arendal Frikirke. Hun tilføyer:

- Jeg drømmer for kirkesamfunnet at folk som kommer i kirkene våre, skal oppleve at menigheten er til hjelp for hverdagslivet. For samlivet, for singellivet, sier hun.

- Jarle, vi vil gjerne sitere noe av det du sa på seminaret i går om å være kirke i en sekularisert tid: «Jeg tror ikke tiden nå er inne for leserinnlegg og konfrontasjoner, ikke mot utglidninger i samfunnet. På 70-tallet var dette aktuelt, i dag i 2018 tror jeg tiden er inne for noe annet: Leve radikalt annerledes, istedenfor å peke på dem som lever annerledes enn hva vi synes er riktig eller ønskelig. Men vi skal elske dem og tåle dem», utfordret Jarle Skullerud da flere i Frikirken var samlet på et seminar i januar.

- Det har til nå vært lettere å peke på dem som lever galt, enn å selv leve radikalt annerledes. Jeg tror tiden kan være inne for å holde stilt om hvordan andre lever. Men selv å leve radikalt annerledes, sier Jarle Skullerud, og utdyper: - Vi sier mange riktige

ting, men vi har i liten grad klart å modellere kristenlivet for neste generasjon.

- Hva er status quo i Frikirken i starten på 2018? Hva ser dere av takkeemner og utfordringer i kirkesamfunnet, gjerne med eksempler fra lokalt arbeid og blikk til det nasjonale/internasjonale?

- Jeg er veldig oppmuntret av å se vitnesbyrd og erfaringer fra utsendingene i misjon. Det er mye vi her hjemme kan lære av dem. Jeg er veldig oppmuntret av seminarer og læringsnettverk jeg har vært med på i Frikirken. Og ikke minst synodemøtet. Tre generasjoner var sammen og alle generasjonene var representert på talerstolen, sier Anne Mari.

- Jeg har lyst til å trekke fram Fri-

Studietur til Berlin

Vi har ikke på plass alle detaljer, men tar sikte på å kunne legge frem en plan for treårsperioden i forkant av årets arbeidermøte, opplyser synodeformann Jarle Skullerud.

Nærmere informasjon om arbeidermøtet følger, etter hvert som detaljene kommer på plass.

Frikirken har de siste årene arrangert studietur til London og Berlin med fokus på menighetsplanting. Nå satser Frikirken igjen med studietur til Berlin, 19-22 april 2018.

-Vi har plass til 40 deltakere. Vårt ønske er å skape et miljø der folk som er interessert i menighetsplanting kan lære hverandre å kjenne, drømme sammen og se på nye muligheter. Turen

arrangeres i samarbeid med FriBU.

Berlin er en av de mest spennende byer i Europa. De siste årene er det plantet mange nye menigheter og vi skal møte noen av menighetsplanterne og høre deres historie.

Påmelding skjer innen 15.februar via nettsiden www.frikirken.no/studieturBerlin

TEAM Anne Mari Schiager Topland og Jarle Skullerud ble bedt for på synodemøtets siste dag. Schiager Topland har sitt hovedvirke som pastor i Arendal Frikirke og Skullerud er synodeformann på heltid. (Foto: Inge Auberg)

BU sitt «unge voksne-arbeid», som en oppmuntring. Det er flott å se at FriBU er den plogsspissen de skal være i kirkesamfunnet, sier Jarle.

- Kirkesamfunnet vedtok på synodemøtet et felles måldokument (målplan). Hvordan kunne dere ønske dere at menighetene skal følge opp målplanen?

- Jeg ønsker meg at menighetene og enkeltpersoner raskt kan svare på hva som er Frikirkens essens: Tre enkle punkt: Jesus i hverdagen, Jesus til nye generasjoner og Jesus til nye mennesker, sier Anne Mari Schiager Topland.

- Målplanen er som et kallsbrev for meg, sier Jarle Skullerud til Budbæreren. - Jeg håper at alle menighetene kan se det som et felles kall og en res-

surs. Min drøm er at eldsterådene og menighetsrådene skal spørre seg: Hva er det særlig som taler til oss i målplanen og hvordan kan vi gjøre noe med DET? Noen menigheter vil velge én ting, andre vil finne flere ting. Som kirkesamfunn skal vi fylle dette sammen, sier Skullerud.

- Ja, kan vi eie dette sammen? Målplanen sier noe om hvorfor Frikirken er til, mener Schiager Topland.

- Det er prisverdig at hovedkontorets lederteam allerede nå i januar har tatt tak i målplanen og ser hvilken rolle fellesarbeidet skal utgjøre, sier Skullerud.

(Red merk. Målplanen blir sendt til alle menighetene som plakat).

- Budbæreren har tatt et blick på tidli-

gere nyttårsintervju, fra 1988, 1998 og 2008.

I 1988 har synodeformann Sverre Jølstad gjort seg noen tanker etter å ha møtt kinesiske kristne som fortalte om de siste 40 års hendelser og vekst blant kristne i Kina.

«Vi skal ikke bekymre oss for Guds rikes framtid, den er i Guds hånd. Vi skal bekymre oss over dem som enda ikke er med i Guds rike», sier Jølstad. Han drister seg til å drømme om framtiden: «I løpet av 1995 bør det være 90 menigheter i Frikirken. Vi bør være 9000 i fullt medlemskap. Vi bør ha 90 misjonærer på misjonsmarkene».

- I 1988 hadde Frikirken 74 menigheter, så noen av tallene i Jølstads framtidsvisjon fra 1988 er faktisk oppnådd, og noe

SAMMEN Hjem og kirke hører sammen. Kirken må være en ressurs for hjemmet. Og søndagen relevant for hverdagene. Dette kom tydelig fram under synodemøtet i november og i målplanen til Frikirken og FriBU. Dette er en felles logo som kommer til å bli brukt som en påminnelse om hvordan dette henger sammen.

Spennende kortkurs ved Stavern folkehøyskole

Skoleprest- og kortkursansvarlig Arnfinn Løyning ved Stavern folkehøyskole presenterer flere spennende kortkurs dette semesteret. Nytt av året er kortkurset «Pensjonisttreff».

- Hovedmålgruppen er tidligere ansatte i Frikirken. Enten man har vært misjonær, pastor eller sentralt ansatt, ønsker vi å samle så

mange som mulig til en slags «Reunion». Vi tror det er mange som savner kontakt og fellesskap med tidligere kollegaer. Alle som har vært ansatt i Frikirken en eller annen gang i en eller annen stillingsstørrelse, og som nå er pensjonist, ønskes velkommen til Stavern folkehøyskole 28.-31. mai. Ektefeller er også hjer-

telig velkommen til å bli med. Det vil bli spennende temaer og rikelig med tid til å gjenoppske gamle minner. Leif Gunnar Engedal, som mange har møtt på Sjelesorginstituttet og som har vært professor ved Menighetsfakultetet, blir med oss en dag. Lærere ved skolen vil også bidra til at vi i tillegg møter flere av våre pen-

har vi delvis oppnådd. Spennende at han traff ganske bra?

- Det er flott at det har vært en vekst i antall menigheter, men dette kom i hovedsak de første årene etter intervjuet med Jølstad. Jeg mener at hans visjon er med å understreke viktigheten av den nylig vedtatte målplanen, sier Jarle. - Synet på misjon har endret seg. Nasjonale medarbeidere og tettere samarbeid med andre organisasjoner er blitt en viktig del av misjonsarbeidet. Lokalmenigheter har egne misjonsprosjekt og utsendinger i tillegg til at de støtter Frikirkens misjonsarbeid. Synodemøtet gav tydelig uttrykk for at misjon er en hjertesak for Frikirken, men jeg tror ikke måleparameteret skal være antall misjonærer i fremtiden, sier Jarle Skullerud.

- I alle de tre nyttårsintervjuene vi har sett på, går misjonalt hverdagsliv igjen, selv om ordet «misjonalt» ikke ble brukt. Jølstad spør for eksempel leserne:

«Er det boligområder i nærheten uten fast møtevirksomhet?», Bruno Jakobsen snakket om «hellig uro for de ufrelste», for å utfordre til å starte lokalt utadrettet arbeid i Norge. Arnfinn Løyning sa i 2008: «Jeg og alle andre i menighetene har naboer, bekjente og kirkevante venner som vi kan bygge varme relasjoner til. Her har jeg mer enn nok av utfordringer i eget liv. Tenk om 2008 kunne bli et vendepunkt for mange av oss i våre hverdagsrelasjoner». Hva tenker dere om at alle de tre synodeformennene snakker om å være «misjonalt kirke»?

- Det er flott å lese hva de uttaler. I løpet av disse åra har det skjedd en endring. Misjon gjelder også hjemme i Norge, sier begge.

- I dag utfordrer vi som menighetsledere til å bruke tid med ikke-kristne, og ikke bruke all sin tid i kirke, sier Jarle Skullerud. - Å legge ned en aktivitet for å få bedre tid i nabolaaget, det er nok litt utfordrende i noen av våre menigheter. Men det bør gå an å si høyt at det må holde med 1-2 dager/kvelder i kirken, mener synodeformannen.

- I 1998 ble synodeformann Bruno Ja-

kobsen intervjuet. Da var man også opptatt av pastormangelen. Dette har vært en aktuell problemstilling i alle disse årene, også etter at kvinner kunne bli ordinert til pastortjeneste. Hva er deres kommentar til det? Er tiden moden for andre løsninger?

- Jeg liker at hovedkontoret jobber aktivt med å starte et lederprogram nå for å styrke rekruttering og utrustning. Vi som pastorer blir nå utfordret til å lede sammen med unge ved at vi skal være mentor for noen i vår egen sammenheng. Vi trenger at generasjonene leder sammen. Vårt pastorprogram ved Luthersk Bibel og Menighetsseminar (LBM) ble avsluttet, men det vi fikk var nok ikke et reelt alternativ for de unge hos oss som ville bli pastor, sier Anne Mari.

- Jeg er enig i dette, sier Jarle. Vi må bygge en tydeligere identitet til NLA (Norsk lærerakademi) som vår høyskole, og vi trenger flere som vil studere teologi, sier han.

- Pastormangelen som var i sør i sommer ved at fem menigheter manglet pastor, har nå løst seg. De har fått pastor, forteller Anne Mari, som selv er pastor i Arendal.

- I dag er det ikke krise med hensyn til pastorrekruttering. Vi har kontakt med flere pastorkandidater i dag. Tilsynsmennene har litt oversikt over kandidater. Men vi ser at folk er mindre villige til å flytte på seg. «Her har vi bygd, og her skal vi bo». Det er mer fokus på at familien skal ha stabilitet og det er jo bra, men mange har bodd seg så til etter at ungene har flyttet ut. Vi har flytta en del mens ungene gikk på skolen, og det har vært en velsignelse. Så det er mulig, mener Jarle, og føyer til: - Vi trenger å se på pastorrollen og hva den skal innebære framover.

I 2008 ble Jarle Skullerud, som daglig leder i FriBU, intervjuet sammen med synodeformann Arnfinn Løyning ved nyttårsskiftet. De fikk da spørsmålet «Hva er din ønsketittel på forsiden av Budbæreren?» Skullerud svarte: - Kjernefamilien er det viktigste stedet å være menighet. Sterk familiesatsning i Frikirken. Kjernefamilien er den viktigste lokal-

menigheten». Og han utdypet: «Vi har sviktet i å styrke familien i å være menighet, i dagliglivet mellom gudstjenestene. Vi må utruste folk til å leve ut gudslivet i hverdagen!»

-Jarle, dette var radikale uttalelser. Nå, som øverste leder i Frikirken, er det dette du setter på dagsorden nå i 2018?

- Gøy å lese igjen disse sitatene fra ti år tilbake. Jeg er glad for at vi har kommet et stykke videre i arbeidet med dette. FriBU har gått foran. Jeg er opptatt av at det trengs en landsby for å oppdra et barn. Vi trenger å investere voksne inn i barns liv. Jeg tror fortsatt at hjemmene er den viktigste trosaranene, uansett familiekonstellasjon. Single, par med barn, par med

Jeg tror tiden kan være inne for å holde stilt om hvordan andre lever. Men selv å leve radikalt annerledes.

Jarle Skullerud

sjonister, opplyser Løyning. Det blir temare-treat til Bjärka Säby 16.-20. april. med plass til 16 deltakere. Ansatte og frivillige er hjertelig velkommen til å bli med. Fra 23.-27. april, blir det en ny dugnadsuke. Dagene som kalles «Kropp og Ånd, hånd i hånd», blir en salig blanding av dugnad, fellesskap og deilig mat. Kvinner og

menn er hjertelig velkommen. Ulike dugnadsoppgaver er tilpasset folk i ulik fysisk form og med ulike talenter. 13.-17. august blir det «Sensommerdager i Stavern- for god voksne». - Det er tredje gang vi inviterer til avslappende og tilkobende dager på folkehøyskolen. Av bidragsytere i år kan vi nevne: Kjell Magne Bondevik,

Oddvar Søvik, Anne Mari Schiager Topland, Per Arne Dahl, Anne Lise og Torstein Baltzersen m.fl. Hammersmark Five bidrar med sang, og det blir turer på Kyststien og turer på sjø og på land. Se skolens hjemmeside for nærmere info og påmelding.

voksne utflytta barn, par uten barn, **STØTTE** Anne Mari Schiager Topland og Jarle Skullerud går i svart torsdager for å markere solidaritet med ofre for vold og overgrep. Dette er en aksjon Frikirken er med på, i regi av Norges Kristne Råd. (Foto: Anne-Kristine Bjørgvik Wie-

osv. Menigheten skal være en ressurs for hjemmene. Hjemmene var sentrale i den første kristne tid, og må være det nå også, sier Jarle Skullerud.

- 40 prosent av befolkningen lever i enpersonshusholdninger. Ensomhet er et stort problem. Vi trenger robuste hjem som gir tilhørighet. Jesus sa ikke at det må bli 5000 mennesker før jeg kommer, men han sa noe om at der to eller tre er samlet... Vi trenger husfelleskap og relasjoner med færre mennesker, der blir du sett som menneske, sier Anne Mari Schiager Topland.

- Frikirken er medlem av Norges Kristne Råd og dere er begge med i den felleskristne aksjonen «Torsdager i svart», hvor man kler seg i svart solidaritet med ofre

for vold og overgrep. I skrivende stund møtes vi alle tre i svart på en torsdag. Hvorfor er dere med på denne markeringen?

- Det jeg liker er at dette er en gjentakende og stille markering. «Hvorfor går du med den genseren», spør noen. Da kan jeg svare at vi markere med sorg at det fremdeles er slik at mange mennesker opplever vold og krenkelser. Dette er en stille protest. Samtidig skal det være synlig at vi setter fokus på dette. Vi skal være et vern for de krenkede. Den som krenker skal få komme – og «komme til seg selv» og bli klar over, og ta inn over seg, hva de har gjort. En del menn trenger å komme til rette med seg selv i dette og forstå egne handlinger, sier Anne Mari Schiager Topland.

- Å være kirke er å stå opp for svake, sårede og undertrykkede. Så det er ikke noe valg. Vi vil stå opp for dem. Jeg ønsker at vi som ledere skal gå med disse genserne på torsdager, og vi skal vise at det er trygt å komme med sin historie i Frikirken. Her skal en bli trodd og tatt på alvor, sier Jarle Skullerud.

- Hva vil dere gjøre hvis en kvinne markerte #metoo og sier fra til dere om å ha blitt utsatt for seksuelle trakassering, i Frikirken?

- Som sagt, skal en bli trodd og tatt på alvor hos oss. Frikirken har prosedyrer for hvordan å behandle saker som omhandler ulike typer av seksuelt grenseoverskridende adferd. Fag-tisk råd i overgrepssaker (FERO) blir brukt som rådgivere for tilsynsmenn og noen ganger er det FERO som håndterer hele saken.

Frikirkens øverste ledere, en kvinne og en mann, liker å mene, prate og uttale seg. Og de er ganske flinke til å uttrykke seg. Men de har pålagt seg selv å ikke falle for fristelsen til å gjøre mest av det.

- Det har til nå vært lettere å peke på dem som lever galt, enn selv å leve radikalt annerledes. Jeg tror tiden kan være inne for å holde stilt om hvordan andre lever. Men selv å leve radikalt annerledes, sier Jarle Skullerud i 2018.

Vi møter to ledere som ikke kun snakker om søndagen, men om alle dager. Og det kan høres og sees ut som om arbeidet med en målplan for et kirkesamfunn har blitt Skullerud og Schiager Toplands måte å leve på: «Jesus i hverdagen, Jesus til nye generasjoner og Jesus til nye mennesker».

TOMAS SIGERSTAD

Kristenliv basert på aktiviteter

Den største overgangen da jeg flyttet til Oslo var mengden av aktiviteter. Det skjer noe absolutt hele tiden, og hvis jeg ønsker kan jeg holde meg opptatt fra tidlig om morgenen til sent på kvelden, hver eneste dag. Det er ikke bare blant studentforeningene eller på kulturscenene det tilsynelatende alltid er aktivitet, men også i kirkene.

En snakker om at "det er behov overalt", og det er ikke så langt fra sannheten. Kirkene gjør (ofte) en fantastisk jobb for å dekke noe av alt behovet som er. Men kirkeledelsen alene har ikke mulighet til å rekke over alt, og det er her vi kommer inn. Forstå meg rett, jeg synes det er utrolig viktig og bra å ta del i et åndelig fellesskap, uansett hvor lenge du har tenkt til å være i en by. Jeg tror det er utrolig verdifullt at mennesker fra ulike deler av et fellesskap kan jobbe side om side for å gjøre verden til et bedre sted. Jeg tror vi gjør så mye bra, og definitivt med svært gode intensjoner.

Men det er noe eget ved det å sette seg ned i stilhet med Bibelen, og bruke tid i bønn og lovsang alene. Dette tror jeg mange vil si seg enige i at er en god greie. Selv hører jeg mange si at det er noe de

gjørne skulle ha gjort mer av, hadde de hatt tiden til det. For vi har jo ikke tid; vi har møter, forelesninger og treninger. Vi har småfellesskap, tjenestefellesskap og kollokviegrupper. Vi har alltid noe som skjer. Vi har ikke tid.

La ikke ditt personlige kristenliv bli redusert til punkter på en kalender, men spør deg selv heller om det er enkelte ting du ikke bør ta del i om faktumet er at du ikke har tid. Når det er sagt så tror jeg de aller fleste studenter og unge voksne har tid til så mangt, og at det handler om å prioritere bort Netflix i ny og ne. Det handler ikke om å bli en slavisk kristen opptatt av religiøse ritualer, det handler om å holde en relasjon levende.

For meg var det å sette seg ned med Bibelen enklere når jeg gikk på bibelskole og "solotid" var en del av timeplanen. Likevel vil jeg ikke la det bli høydepunktet i trosreisen min. Jeg vil ikke la gudsrrelasjonen min bli redusert til en liste med kristne aktiviteter. Selv om aktivitetene er gode og tjener til et godt formål, kan de aldri erstatte kvalitets-tid med Han som skapte meg for en relasjon.

La ikke ditt personlige kristenliv bli redusert til punkter på en kalender,

Hamma frå Mali tok imot Jesus

Misjonær for NMS i Mali, Frode B. Sætre, deler historia om guten Hamma, i eit brev til Budbæreren: «Då Hamma var ung ønska faren at han skulle studera Koranen. Hamma vart sendt bort, til ein Koranlærer, der han var i sju år. I byrjinga var det tøft for ein liten gut. Han måtte tigga,

dyrka jorda og jobba for læraren sin. Dersom han var ulydig vart han slått. Men etter kvart fekk han eit nærare forhold til koranlæraren sin. Hamma lærte å søkja Gud, han lærte om Muhammed sin veg til Gud, og han vart ein from mann. Etter sju år hadde Hamma vore gjennom heile Kora-

nen på arabisk, og han reiste heim att til faren sin. For eit par år sidan vart Hamma med på undervisninga i fulani ikkje langt frå der han bur, over Moses sine bøker og Jesus sitt evangelium. Hamma møtte trufast opp, utan at han stolte heilt på det mannen fortalte. «Men så såg eg Je-

Stor tro på flerge

Generasjonsmotsetninger i menigheten kan by på utfordringer, men det kan også være en ressurs. Hamar og Fredrikstad menigheter bruker ulike tilnærminger, men har funnet løsninger som de synes fungerer.

Tekst **GEIR ARNE JOHANSEN**

Foto **JOHN CHRISTIAN FJELLESTAD**

Grethe Bjørnstad
Ravneng

Eirik Fjellestad

Hamar Frikirke er Støperiet blitt et alternativ til gudstjenesten annenhver søndag, sier Frikirkens prosjektleder for Unge Voksne i Frikirken, Eirik B. Fjellestad. Støperiet er et eget møtepunkt for unge voksne på ettermiddagstid, der sang, tale, sosialt fellesskap, kaffe og snacks står på programmet. - Vi opplevde at det var trangt under gudstjenesten, og unge voksne ble borte i mengden på vanlige søndager. Derfor ønsket vi gudstjenestene enda mer tilrettelagt og relevant inn mot vår aldersgruppe. Løsningen ble å finne et sted det er lettere å invitere våre venner, og som føles mer som vårt, sier Fjellestad.

UTFORDRINGER

I regi av Støperiet har han vært med på å arrangere studentmiddager, smågrupper og kafébesøk etter kirka. - Dette er ufarlige, enkle grep. Vi så sakte, men sikker tilstrømming og vekst, forteller Fjellestad. Utfordringen fremover blir å fortsette å nå nye, og samtidig sørge for at de blir med i generasjonsfellesskapet. - Vi må vite at det koster å nå unge voksne, og de som enda ikke tror. Som menighet må vi ta en risikovurdering sammen, sier Fjellestad, og peker på mulige fallgruver: «Generasjonene sammen» blir vanskelig, en får tydeligere fraksjoner. En får inntrykk av at kirka er mindre, da det er færre på gudstjenester. Unge voksne fokuserer initiativet sitt på egne møter heller enn på gudstjenesten. Unge barnefamilier kan falle i mellom to stoler, og kjenne at de ikke føler seg helt hjemme verken på den

ene eller andre samlingen, og lar dermed være å komme på møtene. En kan lett strekke seg for langt så en «pleaser» den ene spesifikke aldersgruppen og tilpasser for mye til unge voksne. Det kan bli enda et «fåpunkt», som ikke utfordrer unge voksne til å ta ansvar i menigheten (giventjeneste). En må være enda mer bevisst på å skape menighetstilhørighet, som varer lengre enn perioden en er ung voksen

FLERE KOMMER TIL

På pluss-siden ser man at nye blir invitert og nådd, og mange har sluttet seg til fellesskapet.

- Betrakkelig flere unge voksne kommer på møter enn de gjorde på gudstjeneste. De nye blir sett når møtepunktet er mindre, en får oversikt, og flere føler ansvar. Flere starter i smågrupper, da det er en naturlig forlengelse av møtet - og gruppene blir mer attraktive. Unge voksne blir trent i å starte opp og ha ansvaret for et fellesskap (potensiell trening for menighetsplanting), en får trent talere, møteledere, lovsanger, media-folk - og utfordret mange til å fortelle troshistorier. En får satset på nye, «wild cards», og folk kirka ikke plukker opp, sier Fjellestad. Samtidig blir kirken utfordret til å tenke nytt, endre seg, og tilpasse seg en ny virkelighet. - Behovet for å møte småbarnsfamilie blir enda tydeligere. En må kjempe mer konkret for generasjonene sammen. En kan ikke lene seg på en følt opplevelse av dette på G11.

HVER GENERASJON SITTER PÅ NØKKELEN

- Kirken blir minnet på at nye nås, og at det ikke handler om «oss» - men om evangeliet til flest mulig mennes-

sus i ein draum. Han kom frå skyene og nærare og nærare, heilt ned til meg i landsbyen min.» Etter dette har Hamma nytta mykje tid på å lesa evangeliet. Han samanliknar Jesus sitt liv og Muhammed sitt liv, og har vorte overtydd om at Jesus er vegen til Gud. No før jul tok han kontakt

med misjonæren sin, for å få ein månads intensiv undervisning i evangeliet. For, som han seier, «når eg skal fortelja familien min og koranlæraren min at eg trur på Jesus, kjem alle til å venda seg mot meg. Det kjem til å bli veldig vanskeleg, så det er viktig at trua mi får djupe røter.» - Takk

for at de er med å be for Hamma og den vanskelege tida som ligg framfor han, skriv Frode B. Sætre.

nerasjonsmenigheter

GLEDE Alle generasjoner er med, når menigheten i Hammar Frikirke drar på menighetsweekend sammen.

Meir enn dobling i mengd drepe for trua si

Ifølgje World Watch List 2018 vart over 3000 kristne drepe for trua si i fjor. Det er meir enn dobbelt så mange som året før.

Open Doors International lanserte nylig si årlege World Watch List (WWL) som måler graden av forfølgjing av kristne i ulike land.

Førre gong WWL vart lansert vart det rapportert om 1207 kristne som var drepe for trua si. I

rapporteringsperioden for WWL 2018 anslåast det at 3066 kristne er drepe, altså meir enn dobbelt så mange.

- Auken av drap kjem som følgje av bølger av angrep frå væpna Fulani-nomadar mot den kristne folkesetnaden i delstatane i Nigerias midtbelte. Rapportar namngjev dette med omgrepet "religiøs reinsing", det vil seia etnisk reinsing basert

på religiøs tilhøyrslse, skriv Åpne Dører i ei pressemelding.

World Watch List 2018 baserer seg på undersøkingar frå perioden november 2016 - oktober 2017 og gir land score der 100 er maksimum totalscore. Dess høgare score, dess meir forfølgjing.

Dei ti landa der kristne opplever mest forfølgjing er: Nord-Korea (94), Afghanistan (93), So-

ker. De eldre utfordres til å invitere med nye, og en blir ikke tilbakelemt av «strømmen av yngre» lenger. Vi må være oss bevisst på at «hver generasjon har nøkkelen til sin generasjon», sier Fjellestad. I Hamar har mannfolka på 50 + startet med egne møter. De eldre har startet en vaffeldag ukentlig. Kandidater for eldste- og diakontjeneste og lederverv blir på sikt flere og lettere å se. - Vi må spørre oss selv om vi tør å starte kirker i kirkene våre. Hvis ja, må vi tørre å satse ordentlig. Vi må vite hva vi mister, være ærlige, ta risikovurderingen og så gå for det! Og vi må alltid være tydelige overfor oss selv og andre på at målet er å nå nye. For å lykkes med dette, kreves jevn kommunikasjon om retning og mål over tid. Vi trenger mer undervisning på eierskap, kirkestørrelser og prosesser. Vi må lære hverandre i menigheten å kjenne, ha tillit til hverandre og snakke sammen, sier Eirik Fjellestad.

FELLES MØTEPUNKT

Pastor i Fredrikstad Frikirke, Per Eriksen, er opptatt av å fokusere på mennesker fremfor mål og på å forebygge konflikter heller enn å løse dem. - Det å snakke sammen, tilbringe tid sammen, og å se hverandre tror jeg er helt sentralt. Jeg mener det er kjempeviktig å jobbe ut ifra akkurat denne tankegangen, også når alt er bra. Vi må være til stede for alle generasjoner som pastorer og ledere. Mennesker som blir oversett kan ofte bli sure, med god grunn. Jeg tror

mange konflikter oppstår fordi man er redd for hverandre. Og folk man er glad i, er man ikke redd for. Hvis man er mer glad i visjonene enn i menneskene sine, legger man opp til at det kan bli noen vonde situasjoner ut av det. Eriksen understreker viktigheten av å gjøre ting av kjærlighet, og ikke av plikt. - Når vi leser Paulus-brevene, er det veldig tydelig at vi er satt til å elske hverandre. Det er viktig å involvere flest mulig i gudstjenesten. - Noe av måten vi tenker gudstjeneste på, er at den skal være for alle. Vi har søndagsskole også, så alle aldersgrupper er ikke til stede samme sted hele tiden. Men det er viktig å ha et felles møtepunkt der alle møtes sammen. Menighetsledelsen har veldig mye å si for hvordan å unngå generasjonskonflikter. Det handler om å være til stede for alle, der alle føler seg inkludert, sett og viktig i menighetsfellesskapet. Hvis man får til det på en god måte, er det gode muligheter for å unngå konflikter.

LAV TERSKEL

- I det daglige arbeidet går dette litt av seg selv, men vi er jo i den heldige stillingen at vi har en stab med en pastor som er til stede for ungdommene, en familie- og musikkarbeider som er til stede for barnefamiliene, også er jeg som pastor til stede så mye jeg kan på de forskjellige arenaene. Det er viktig at ledelsen ikke blir en isolert ledelse, som ikke har så mye med folka å gjøre. Dette er en kjepphest for meg: Hyrdene sitter

ikke på kontoret, de er sammen med sauene sine. Det må være lett for folk å ta kontakt og komme til ledelsen med det de har på hjertet, selv om terskelen for å gjøre det nok er veldig individuell. Det er viktig å presisere at andres meninger ikke er truende. Vi skal lage noe i fellesskap.

RELASJONSBYGGING

Grethe B. Ravneng er musikk- og familiearbeider i Fredrikstad Frikirke. - Da jeg kom inn i menigheten, så jeg veldig tydelig til Per at jeg ønsket å ha han med så mye som mulig. Ikke for å lede og holde andakter, men som en relasjonsbygger. Pastoren i en menighet har tusen oppgaver og kan ikke være med på alt, men han trenger å være med der mennesker møtes og relasjoner bygges, sier hun. - Samtidig må vi passe på ikke å slite ut pastorene våre. Det viktige for meg, er at han er til stede og ser menneskene som er der, selv om det bare er snakk om kort tid. Pastoren bør ikke gjøre alt, men jeg har tro på at noen fra menigheten bør være til stede der nye kommer til, sier Ravneng. Da hun startet i jobben tok hun over et familiekor som det ikke var så mange med i, og barna begynte å bli store. - Det første halve året må jeg ærlig innrømme at jeg tenkte; er det egentlig noen frukt i dette her annet enn at vi har det veldig hyggelig sammen? Så kom det noen nye inn i menigheten, som igjen førte til at familiekolet vokste. Det som så skjedde, og som ble veldig personlig for meg, var at vi en-

Per Eriksen

DRAR LASSET SAMMEN - Vi må være oss bevisst på at «hver generasjon har nøkkelen til sin generasjon», sier Eirik Fjellestad i Hamar Frikirke.

malia (91), Sudan (87), Pakistan (86), Eritrea (86), Libya (86), Irak (86), Jemen (85) og Iran (85).

På toppen av verstinglista for forfølgning av kristne ligger framleis Nord-Korea slik dei har gjort dei siste 15 år.

- Hovuddrivkrafta bak forfølginga i Nord-Korea er staten. Paranoiaen til leiarane har auka i

takt med den aukande isolasjonen i landet.

Kristne vert sett på som fiendtlige element i samfunnet og må utryddast, skriv Åpne Dører i eit samandrag av rapporten.

På andreplass finn vi Afghanistan. Dei rykker opp ein plass frå tredje plassen i fjor.

- Sterkt press frå lokalsamfunn og påverknad frå Taliban og IS tvingar familiar til å flytta. Berre

ein mistanke eller tiltale om konvertering, vert sett på som blasfemi og kan føra til dødsstraff, skriv Åpne Dører om situasjonen i Afghanistan. (KPK)

dret holdning som familie. Vi har en sønn som ikke hadde så lyst til å være med i kirken, og som ble sittende igjen i benkeradene mens mamma og pappa var fremme og spilte, sang eller ledet. Til slutt måtte vi bare bestemme oss for at vi som familie skulle dra i kirken hver søndag, uavhengig av stress, og bursdager vi kanskje skulle dra i etterpå. Det vi ikke har skjønnet før det siste året, er at da begynte vi å bygge menighet. Flere begynte å gjøre det samme, og menigheten ble mer besøkt enn tidligere. For det som skjer når det blir en god kjerne av unge voksne og barnefamilier i menigheten, er at det kommer flere inn. Også gjorde vi et sjakktrekk til, der vi spurte noen pensjonister om de kunne være med og lage mat for familiekolet. Så gudstjenesten i Fredrikstad Frikirke er blitt slektstreffet vårt, der vi møtes på tvers av generasjoner, forteller Ravneng. - Det morsomme ved det, er at dette har egentlig ikke vært en strategi. Hovedmålet vårt med kirka er å inkludere, involvere og engasjere, det er det vi jobber for. På en måte så tror jeg at det å møte mennesker der de er, i sitt morgengress og kanskje litt morgengretnene, det er der de ekte relasjonene bygges.

SE HVERANDRE

- Vi har utrolige bra pastorer som preker utrolig godt, men vi er enige om at det ikke er derfor det kommer nye til menigheten, det er relasjonene. Så gode relasjoner er superviktig. Dessuten tror jeg at hvis man ser et barn, så ser man foreldrene. Og da kommer brått besteforeldre, onkler og tanter også, for de ser at der har barnet det bra, påpeker Ravneng. Gudstjenesten er først og fremst tenkt til de voksne, men det viktigste mener hun er det som skjer i etasjen under, på søndagsskolen. - En ulempe ved å fokusere for sterkt på nye relasjoner og barnefamilier, er at aldersgruppen 40-60 kan bli glemt. Det kan igjen føre til at de blir mindre engasjerte. Dette er en problemstilling som opptar oss: Hvordan kan vi både fokusere på de nye som kommer til, og samtidig bevare de gode relasjonene og engasjementet hos de etablerte? Vi snakker om at det nok hadde vært sunt for oss, og alle menigheter, å kunne reise til menigheter hvor ingen kjenner oss og oppleve det å være ny. Det er en opplevelse som kanskje vi ikke kjenner så godt, men som vi trenger å bli minnet på. Hvordan er det å komme som ny inn her?

Ivar Johnsen

- Menigheten er generasjonenes viktigste felles arena

- Det handler om den enheten vi får del i med Gud selv, med våre trosøsken i hele kristenheten (økumenikk), men også i den lokale menigheten og i familien. Da er generasjonsmotsetninger et felt vi er nødt til å ta tak i og prøve å snu fra å være en utfordring til å bli en ressurs, sier leder for Frikirkens pastorkurs, Ivar Johnsen. - Jeg tror nemlig at kristne menigheter snart er den eneste arena der vi kan se barn, unge, voksne og eldre fungere sammen med tydelige felles mål og verdier. Og det gjør inntrykk på mennesker utenfra når en i vår tids ekstremt fragmenterte verden kan se barn, unge, voksne og eldre glede seg sammen i noe stort som forener dem, sier Johnsen.

ULIKE REAKSJONSMØNSTRE

- Den kjente utviklingspsykologen Erik Erikson skal ha sagt at «menneskets dypeste behov er å bli sett, omfavnet og utfordret». Dette gjelder alle generasjoner. Barna og de unge trenger det i særdeleshett i den viktige fasen, når identitet og personlig trygghet skal dannes. Men vi vokser ikke ut av dette behovet. Og alle livsfaser har sine utfordringer, som gjør oss sårbare dersom vi opplever oss oversett eller satt til side. Dersom for eksempel ønsker og meninger til generasjonen 70 + har forkjørsrett i en menighet, vil yngre grupper føle seg mindre sett og de vil reagere. Det er ulike reaksjonsmønstre i ulike generasjoner. Mens de eldre ofte vil si tydelig fra når de reagerer på for mye «ungt» preg, men blir værende i menigheten, vil gruppen av unge voksne bare tie stille og forsvinne, påpeker Johnsen. I den nylig vedtatte målplanen for Frikirken for 2018-2023 er det satt høyt fokus på barn, unge og unge voksne.

- Mange menigheter har allerede kommet langt i å skape gudstjenestetilv og andre tiltak som kommer disse aldersgruppene i møte på en flott måte, noe som er helt nødvendig for vår framtid som kirke! Men det som da kan skje, er at man i min-

dre grad ser og kommer i møte med de spesielle behovene som eksempelvis 50 + generasjonen har. Det viser seg mange steder at nettopp denne aldersgruppen er sårbar for å marginaliseres, og blir borte fra aktivt menighetsliv. De har sine utfordringer som må tas på alvor: Tenåringer i krise, barn som velger verdier stikk i strid med ens egne, foreldre som blir syke og dør, endringstretthet i arbeidsliv og menighet. Det er gjerne et fåtall som lar seg motivere av nå å skulle være åndelige mødre og fedre for de unge. Kanskje har vi en særlig utfordring framover i hvordan vi kan se, omfavne og utfordre folk i denne livsfasen, spør Johnsen.

GODE MODELLER

- På samme måte trenger vi som menighetsledere å se småbarnsforeldrene, og ikke minst de eldre. Det er bortimot uverdig når de som har bygd menigheten og gitt av seg selv i en mannsalder, føler seg glemt og uviktige. Det høres ut som en nesten umulig oppgave å skulle komme alle aldersgrupper i møte. Men etter erfaring som pastor i en årrekke, og de senere årene som MMU- leder, har jeg sett at det ofte ikke er så mye som skal til. Det handler mest om bevissthet, og at vi forstår mekanismene i dette. At man sørger for at noen i ledelsen er tilstede og har tett kontakt med alle aldersgruppene behøver ikke kreve så mye. Man kan godt prioritere de unge høyest, og likevel la de øvrige generasjonene føle seg sett uten at man som ledere behøver å forstrekke seg, understreker Johnsen. - Noen løser dette ved å ha ledere som er knallgode på å se den enkelte, uavhengig av alder. Andre finner gode modeller for aldersdelte grupper i kombinasjon med noen storsamlinger der alle er sammen. Jeg syns Hamar og Fredrikstad menigheter er eksempler på noen som har kommet langt i å få generasjonene til å fungere godt sammen, men på ganske ulike måter. Dette er også menigheter som har opplevd betydelig tallmessig vekst gjennom

Reformasjonen og frikirkeligheten

Med Den norske kirke (Dnk) fristilt fra staten har begrepet "frikirke" fått en annen betydning, fordi Dnk nå selv er blitt en frikirke. Men frikirkebegrepet har lenge vært både upresist og tøyelig, fordi Den katolske og de ortodokse kirkeene også er frikirker. Dessuten har forsamlinger knyttet til lavkirkelige organisasjoner av og til hatt et visst frikirkelig preg. Med disse modifikasjonene in mente, skal jeg likevel forsøke å gi noen skisser av hvordan Reformasjonen har påvirket tradisjonell norsk frikirkelighet.

Vi har feiret at det er 500 år siden Luther fikk slått opp de 95 tesene på kirkedøren i Wittenberg, noe som utløste Reformasjonen, som endret svært mye i Europa og verden for øvrig. Selv om dette ikke var noen vekkelse i den betydning som vi finner hos vekkelsene i nyere tid, vil jeg likevel kalle Reformasjonen en vekkelse. Den rev med seg og iverksatte mye som var både uønsket og sikkert ikke villet, men det ble en stor religiøs omvendelse.

I Tyskland og Skandinavia var det den lutherske reformasjonen som fikk størst betydning, fordi den etablerte seg som statskirker. Kirkene ble lagt inn under fyrstene, som ble de formelle kirkeoverhoder. Dette hadde den fordel at hver by og by fikk sin kirke og sin prest. Uten en statsstyrt kirke hadde dette knapt skjedd. Hele folket ble kirkelig betjent.

Men Reformasjonen tok også andre løp. Mest kjent er den reformerte tradisjon, der Ulrich Zwingli i Zürich og Jean Calvin i Geneve ble de mest kjente ledere. Selv om utviklingen i Geneve førte til kjetterforfølgelser, ble den reformerte reformasjonen en sterk bevegelse, som foruten i Sveits fikk sitt viktigste nedslagsfelt i deler av Frankrike, Nederlandene og deler av Tyskland. Derfra spredte den seg etter hvert til Amerika, hvor den fikk betydelig utbredelse gjennom de store vekkelsene i Ny England, som igjen sendte bølger over til Europa og har delvis påvirket de norske vekkelsesbevegelsene, hvor det fin-

nes mye reformert teologi. Den engelske reformasjonen tok helt andre former, fordi den startet med Kong Henrik VIII's brudd med Romerkirken, fordi kirken ikke ville akseptere hans ekteskap med dronning Isabella av Aragon i Spania. Derfor satte Henrik seg selv opp som kirkens leder. Den teologiske siden av den engelske reformasjonen ble ivarettatt ikke minst av Thomas Cranmer, som var betydelig påvirket av Martin Luther. Church of England ble aldri luthersk, men utviklet sin egen teologiske identitet. Ut av Church of England sprang den metodistiske vekkelsen, som ble en verdensvid kirke. Ut av metodismen sprang i neste omgang Frelsesarmeen ved William Booth. Ut av metodismen kom også Thomas Ball Barratt, den store høvdingen i Pinsebevegelsen.

Den radikale reformasjonen ble forfulgt av både de lutherske og de reformerte kirkene, ikke minst på grunn av at de ikke døpte sine barn, de var baptister, kalt anabaptister eller

"gjendøpere", som Augustana fordømmer. De anerkjente bare dåp av bekjennende troende. Dette ble utgangspunktet for baptisamen, som etter hvert bredte seg ut i den engelsktalende verden, England og Amerika. Derfra kom den tilbake til Europa med baptistkirkene og pinsebevegelsen.

Slik kan man følge linjer fra Reformasjonen rundt i Europa, over til England og Amerika og tilbake til norsk frikirkelighet, enten det er Den Evangelisk Lutherske Frikirken eller andre kirker eller kirkelignende organisasjoner på norsk mark.

Dette er viktige konsekvenser av de 95 tesene på kirkedøren i Wittenberg.

Hallvard Hagelia
Prof. dr.

Ansgar Teologiske Høgskole

Kristiansand

Trondheim Frikirke skal ansette flere medarbeidere!

fri kirken

Ungdomspastor/pastor 2 i 100 % stilling
Barne- og familieleder/pastor i 50 – 100 % stilling

Se trondheim.frikirke.no for mer informasjon.
Den Evangelisk Lutherske Frikirke

Frikirken søker nye utsendinger

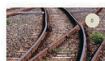
fri kirken

Synodemøtet 2017 vedtok at Frikirken skal øke innsatsen i Midtøsten, og derfor ønsker kirkesamfunnet å komme i kontakt med aktuelle utsendinger til dette området. Ta kontakt med misjonsleder Terje Bjørkås for en uforpliktende samtale hvis dette høres interessant ut.

BUDBÆREREN

Hjelpstiller Sidegallerier Debatt Speltlogg Kontakt oss Abonnement

Debatt

Veivalg i brytningstider

For ledere i Frikirken holder ikke et lojalitetsprinsipp. Her må vi forvente at man står inne for Bibelens og Frikirkens lære, skriver Jostein Ek i dette leserinnlegget.

Trenger kristenheten en ny reformasjon?

Trenger kristenheten en ny reformasjon 500 år etter Luthers modige oppgøret i Worms?

Begrunnelsen for opprettelse av menighetsstyre i Frikirken

På grunn av sykdom og midlertidig om frister og tilbakeføring mellom synodet og forslagsmenighetene rakk vi ikke å få begrunnelsen for vårt forslag ut i tide. Skriver selvstendig for samarbeidsmenighetene Arne Kristiansen. Han oppfordrer til meningsutveksling i menighetsråd og menighetsmøter, og til engasjement på nettsidene, frem mot synodemøtet.

Debatt på nett

Fra nå er alle debattinnlegg kun på Budbærerens internettside www.budbareren.no/debatt
Her kan leserne også kommentere på innleggene.

Ansgar Mørland til minne

Ansgar Mørland sovnet inn i troen på sin Frelser 23. desember 2017. Det manglet to måneder på at han ville ha fylt 94 år. Han fikk leve et langt og innholdsrikt liv – og ble til rik velsignelse for mange.

Han ble født i Arendal – inn i en stor familie og god slekt. Josefine og Nils Mørland ga sine 8 barn et godt hjem – Ansgar var den yngste i søskenflokket. Gros-sererfamilien betød mye både i byen og i Frikirken.

Allerede som ung kom hans gode evner innen sang og musikk, natur og farger for dagen. Han utdannet seg som gartner på Tomb jordbruksskole i Østfold, tok handelskole og sanglærereksamen på Musikkonservatoriet i Oslo.

Som 18 åring kom han til Fredtun Folkehøyskole, nå Stavern Folkehøyskole og gikk vinterkurset 1942 – 43.

Her traff han sin kjære Inger Marie. De giftet seg i 1948, fikk fire flotte barn, og sto sammen i tjeneste i Guds rike. Det ble et stor savn for ham da Inger Marie døde for drøye to år siden.

Etter skoleåret var ferdig på Fredtun dannet Ansgar Mørland, Per W. Larsen, Jens Noraberg og Aslak Oppebøen den kjente "Fredtunkvartetten". Sammen med lærer Ragnvald Ask besøkte de utallige frikirker og bedehus landet over, og bidro med midler til skolen i krigsårene.

Ansgar Mørland har satt dype spor etter seg i Guds rikes arbeid. Han reiste som evangelist og ungdomsarbeider – og har be-tjent 10 menigheter i Den Evangelisk Lutherske Frikirke: Sannidal, Flekkefjord, Skien, Fredrikstad, Stavern, Brunlanes, Kristiansand,

Randesund, Oslo Østre, Sogndalen. I tillegg har han vært pastor i en menighet i Brodersamfunnet i USA.

Som pensjonist var han i mange år aktiv i Sjømannskirken på Grand Canaria – både som forkynner og underviser i malerkunst.

Det var spennende å høre Ansgar Mørland preke og synge. Han var djerv – og utfordret både hjerte og hjerne. Han var raus og romslig og forente det sant menneskelige med det sunt kristelige. Han var en god pedagog, hentet eksempler fra hverdagslivet og traff folk "hjemme".

Vi er mange – som ikke bare har vakre malerier som veggpryd eller gode opplevelser fra hans utstillinger – men bærer med oss bilde av en som ga vei-ledning til tro og et rikere liv. Han var en god venn, et

lysende forbilde. Han var en som så mennesker, som lyttet – en som bare ville oss alle det beste.

Inger Marie og Ansgar Mørland fikk sine siste år i Lillesand – de ønsket å komme nærmere noen av sine egne barn, som har vært sine foreldre til stor glede og hjelp.

Alle måtte bli glad i Ansgar Mørland. Selv har jeg hatt ham som fortrolig venn, kollega og veileder. Jeg er også takknemlig over å ha fått følge ham det siste veistykket. Bare få dager før jul – satt jeg ved sykesenga hans, sang og siterte fra våre kjære julesanger. Medisineringen gjorde sitt til at han vekslet mellom å være til stede og å sove. "Han er Frelser min!" lød stille i sykerommet. Han våknet, reiste seg halveis opp, så på meg og sa: "Er det håp for meg?"

Enda en gang fikk jeg være vitne til at det ikke er noen bestemt "kristelig måte å dø på" Noen forlater denne verden med følbart trygghet og fred – andre med kamp og anfektelse.

Stort er det i alle tilfelle å få holde en trofast Herrens tjener i hånda – og peke – ikke på egne fortjenester og prestasjoner – om de er aldri så verdifulle, men på Jesus.

"Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, han som i sin rike miskunn har født oss på ny til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde"

Vi takker Gud for alt han ga oss i Ansgar Mørland – og lyser fred over hans gode minne!

Sverre Jølstad

Ragnar Nordseth til minne

I vår døde Ragnar Nordseth, nærmere 90 år gammel. Han var blant annet bestyrer på Frikirkens aldersheim Kveldsro. Nordseth jobbet hele sitt yrkesaktive liv for Frikirkens Finnmarksmisjon, som etter hvert ble Frikirkens Landsmisjon.

Ragnar ble født 18. august 1927 i Oslo. Han vokste opp midt i Oslo, ja ganske nær Slottet.

Etter 2 år på landbruks-skole avtjente han sin førstegangstjeneste i forsvarret. Samme år møtte han sin Edel. De giftet seg i

april 1950, og 14 dager etter bryllupet reiste de til Finnmark og Kåfjord. Ragnar hadde da fått jobb som gårdsbestyrer på Frikirkens pleiehjem Kveldsro.

Arbeidet på Kveldsro var for Ragnar et arbeid for Guds rike. Et kall i livet. Men også Altafjord menighet av Frikirken, fikk nytte godt av Ragnar Nordseths arbeidsevne. Han var eldste i menigheten i 33 år. Og i de år som menigheten stod uten forstander, så ble det han som stod som den ansvarlige i menighetsvirket. I fire perioder på til

sammen 12 år var han i realiteten menighetens forstander. Dette innebar arbeid i Kåfjord, men også reiser til Tverrelvdalen, Korsfjord og Gamvik hvor menigheten hadde virke og medlemmer. Det var både prekenreiser, konfirmasjonsundervisning, menighetsmøter, begravelser, vigsler. Han var også menighetens gode regnskapsfører gjennom mange år. Og vel engasjert i Frikirkens Finnmarksmisjons virke i Masi. Han lot seg også engasjere i presbyteriestyret. Og selvsagt må vi nev-

ne bønnegruppe og misjonsgruppe, som Ragnars hjertebarn.

Kveldsro ble Ragnars arbeids-plass i over 40 år. Da han pensjonerte seg i 1994, ble han også tildelt kongens fortjenestemedalje i sølv for sitt arbeid. Mange mennesker kom i kontakt med Ragnar mens de hadde sine siste år på pleiehjemmet. Det ble mange gode samtaler, vennskap og hjerter som fikk trøst.

Å beskrive Ragnar Nordseths virke i menighet og kirkesamfunn i korte

trekk er ikke lett, for det var et svært allsidig virke. Vi er takknemlig for hans rike tjeneste, og de som fikk gleden av å lytte til Ragnars forkynnelse vil huske en både munter og alvorlig forkynner, med god innsikt i Guds ord. Med trøst og forvisning om at nåden i Jesus er den eneste å bygge på, og evig nok.

Vi lyser fred over Ragnar Nordseths minne!

**Jarle Skullerud
synodeformann**

Den Evangelisk Lutherske Frikirke

SPENNENDE KORTKURS VÅR OG SOMMER 2018

TEMARETREAT

til Bjärka Säby.
16.-20. april.
Bussreise
Kost og losji
Undervisning
pris kr 4300,-
Påmelding 1. april
ivar.johnsen@frikirken.no

DUGNADSUKE

"Kropp og Ånd,
hånd i hånd"
23.-27. april.
Alf Petter
Hammersmark
Arnfinn Løyning mfl
GRATIS
Påmelding 15. april

STAVERN
FOLKEHØYSKOLE

Mer info
www.stavernfhs.no

PENSJONISTREFF

for tidligere ansatte
i Frikirken
28.-31. MAI.
De som har vært
ansatt i Frikirken i
kortere eller lengre
tid, og som nå er
pensjonister er
målgruppe.
Pris fra kr 1500,-
Påmeldig 15. mai

SENSOMMER

DAGER
i Stavern
for godt voksne.
13.-17. august.
Oddvar Søvik
Anne Mari S Topland
Per Arne Dahl
Kjell Magne Bondevik
Hammersmark five
mfl
Påmelding 1. august

Returadresse:
Budbæreren, Postboks 6702
St. Olavs plass
0129 Oslo

YNGVE ANDERSEN

I mørketid og lys

Det er mørketid her. Mange som gjester Finnmark i januar, overraskes ofte. For det er likevel en god del lys å se. Nordlyset imponerer mest. Plutselig stråler det opp en mørk polarhimmel, og kaster seg buk-tende fram og tilbake. Når man står ute og ser dette skje, så glemmer man helt det store mørke arealet rundt. 90 prosent av nattehimmelen er mørk og dys-ter.

Jeg tenker at nordlyset ligner på Jesus. Nattehim-melen kan ligne meg. Jeg har tider med sykdom, kvel-der med smerter, dager med nederlag og synd. Når Jesu lys plutselig stråler inn i dette mitt mørke, så stråler det så kjært og herlig. Jeg blir stående å be-trakte ham, og kun ham eier mitt blikk. Jesus lever, og alt i meg trenger å bli opplyst av ham.

Det sies at nordlyset er tilstede også i de lyse sommernettene. Jeg har ennå ikke klart å se det med mine øyne. Jeg har kanskje aldri prøvd? I lyse som-mernetter mer aner jeg derfor Jesu tilstedeværelse. I kalde polarnetter derimot, så ser jeg ham levende og tydelig malt over mitt hjertes mørke.

Så ønsker jeg meg januarnattens strålende Jesus - og øyne som ser ham i juli!

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntert øyeblikk inntreffer mellom mennesker. Budbæreren har en uhøytidelig stafett for å dele noen av disse med leserne våre. **Knut Hammersmark** har levert følgende bi-drag

Selvironi og tørr humor

De to fenomenene i overskriften er noe vi alle kan bli bedre på, kanskje mest det med selvironi. Munterhe-ten jeg har merket meg, er hentet fra politikens ver-den. Den består egentlig av to hendelser, som med fordel kan slås sammen til en. Det er KrF som får unngjelde. Det gjelder å ha sitt på det tørre, derfor begynner jeg med det. KrF var i 2017 med på å innfø-re økt avgift på brus og godteri. Vi kaller det «bamse-moms». (Moms=merverdiavgift, mens Bamsemums er en kjær godterivariant). KrF har de siste årene hatt lav oppslutning. Da er det godt å ha en partileder som ikke ser mørkt på tilværelsen. I et intervju i desember, kom Knut Arild Hareide med følgende setning: «Det er bare det danske fotballandslaget som opplever en skikkelig Hareide-effekt.» (En annen Hareide, nemlig Åge).

Knut Hammersmark utfordrer Lars Martin Lillevold

FAKTA:

Navn: Kjetil Hanson **Alder:** 22 **Sivilstatus:** Singel

Menighetstilhørighet: Grimstad Frikirke

Virke: Student- og ungdomsarbeider

Ny studentarbeider i Grimstad Frikirke

SAMMEN - Det er viktig at vi står sammen om å spre ordet, sier Kjetil Hanson i Grimstad Frikirke.

Som student- og ungdomsarbei-der i Grimstad Frikirke, gleder Kjetil Hanson seg over å se unge mennesker vokse i troen.

- Hva gleder du deg mest over i arbeidet?
- Det å få lov til å jobbe med mennes-ker på den alderen og det å se utviklingen innenfor tro, er fantastisk.

- Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?

- «Alt makter jeg i ham som gjør meg sterk», Fil. 4,13. Dette er ett av mine favo-rittbibelvers. Uansett hvordan jeg har det, om jeg er ved dårlig mot eller ved godt mot, så har jeg alltid en jeg kan støtte meg på.

- Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?

- Det er viktig at vi står sammen, og er med og sprer ordet!

- Er det noe spesielt som opptar deg for ti-den?

- Akkurat nå er jeg på Sonans i Kris-tiansand og tar opp fag, i mens jeg søker jobb som brannmann.

- Har du noen forbilder eller noen som sær-lig har vært til inspirasjon for deg som kris-ten?

- Jeg har hatt flere forbilder opp igjen-nom som har vært med på å forme meg. Jeg er veldig glad i Timoteus og hva det står der om det å være et forbilde

- Hva liker du å gjøre på fritiden?

- Mye av tiden går til trening, i form av styrke og basket.